
Jak se kráčí v dimenzi
Martin
Tonár Ml.

6. Kapitola 6 - Opilec

Apolena šla dál, pomalou a šoupavou chůzí. V rukou svírala flétnu a kapesník. Byla si nejistá tím, co vše již zažila. I tak byla odhodlaná jít stále dál, k Fontáně. Pláž Apoleně již připadala, že se vrátila zpět do podoby, jakou měla před tím, než potkala Baletku. Když se Apolena podívala na zeď, všimla si, že je opět o něco vyšší. Jinak vše vypadalo stejně. Až podezřele stejně, jakoby chodila v kruhu nebo na jednom stejném místě. Toto podezření odpadlo, když Apolena uviděla v dálce přímo před ní obří kámen. Byl kulatý a už z dálky to vypadalo, jako by byl hladký. Když se Apolena přibližovala blíž a blíž, povšimla si, že před kamenem, směrem k moři, někdo sedí. Čím blíž byla, tím líp si mohla prohlédnout onoho sedícího. Nebo spíš spícího.

Jednalo se o muže s hnědými kudrnatými vlasy a krátkými hnědými vousy se známkami postupující šedi. Muž neměl žádné boty, jeho kalhoty byly roztrhané a šedá košile, která kalhoty doplňovala, též. V pravé ruce držel skleněnou láhev s neznámou tekutinou. Muž spal, velmi tvrdě, dokonce si pochrupoval. Apolena k němu přistoupila a její nohy svolily, aby se posadila vedle něj. Posadila se na zem, opřela se o kámen a podívala se na muže.

„Dobrý den!“ promluvila Apolena.

Muž jen zabručel. Apolena tak přidala na tónině a zvýšila hlas.

„Haló? Slyšíte mě? Dobrý den!“

Muž se probral podíval se nejprve na láhev a pak na

Apolenu.

„Co je?“ zeptal se otupěle.

„Zdravím Vás a Vy nereagujete!“

„A jo. Tak nazdar!“ promluvil muž a usmál se. Apolena zakroutila hlavou.

„Kdo jste?“ zeptala se.

„Zřejmě Opilec. Zničený životem a smířený se smrtí.“ odpověděl muž a podíval se na láhev. Usmál se a ukázal ji Apoleně. „Karibský rum. Kde sem ho sakra čmajznul? No, to je jedno. Chcete se napít krásko?“

Apolena pokrčila rameny. „Proč ne?“

Opilec podal láhev Apoleně a dodal. „Tu máte krásko! Vlastně, jak se jmenujete?“

„Apolena.“ odpověděla Apolena otevírající láhev. Když se jí podařilo vyndat špunt z láhve, podívala se dovnitř na její obsah. Lekla se. Láhev byla plná písku.

„Vždyť v té láhvi je písek!“ křikla Apolena. Opilec vzal láhev a převrátil jí tak, že písek se kompletně celý vysypal ven.

„Jaká škoda. Ale jak koukám v moři je vody dost. Slaná voda je pořád voda.“ řekl Opilec.

Poté vstal a vydal se i láhví k moři. Jeho chůze byla pomalá a trochu motavá. Pomalu vešel do vody. Po chvíli chůze spadl do vody. Apolena se podívala a zůstala v šoku. Nikdo ve vodě neležel. Bylo to zvláštní, ještě před chvíli tam byl. Najednou vedle Apoleny se ozval Opilcův hlas.

„O co jsem přišel?“ vykřikl Opilec. Apolena se lekla a trhla s sebou.

„Co to sakra?“ křikla Apolena na Opilce, který se na ní podíval podezřelým
pohledem.

„Co se děje Apoleno? Udělal jsem něco? Jo vlastně. RUM NENÍ!“ řekl zmateně

„Ne, o to mi nejde.“ klepala se Apolena. „Vždyť jste šel do moře a najednou jste se objevil zas tady.“

Opilec se zasmál a řekl. „Vy jste mi upila rum, co? Vlastně, on žádný není. Jsme dehydratovaní! Potřebujeme vodu!“ Opilec vstal a v rukou svírajíc láhev šel opět
k moři.

„Počkejte! Nechoďte tam!“ křičela Apolena. Opilec však, jakoby neslyšel, šel dál. Po chvíli opět spadl do vody. Opět, na místě dopadu nebylo nic. Vedle Apoleny se opět ozval Opilcův hlas. Tentokrát však zněl zmateně.

„Sakra práce!“ zanadával si Opilec. „A hele!“ Podíval se na láhev a usmál se. „Láhev je plná. Ale není to rum. I tak, voda je také dobrá.“

Opilec otevřel láhev a napil se. Poté se podíval na Apolenu a nabídl láhev. „Dáte si?“ zeptal se.

„Děkuji.“ odpověděla Apolena a napila se z láhve. Byla to voda. Ne však slaná, ani sladká. Byla hořká, jakoby byla zředěná s heřmánkem. Apolena vodu vyplivla a podala láhev zpět Opilci.

„Co to sakra je? To není voda!“ řekla Apolena.

Opilec přičichl k láhvi a zasmál se. „Vždyť to je voda. Možná, že máte hořko
v ústech.“

Apolena se ušklíbla a následně se Opilce zeptala. „Promiňte, že se zeptám, ale….Proč jste tak veselý? To jste tak šťastný jen proto, že máte rum?“

Opilec položil láhev a smutně se na Apolenu zahleděl. Chvíli bylo ticho a poté, když se oba zahleděli na moře, začal Opilec mluvit.

„Kdysi jsem býval někdo jiný. Býval jsem opravdu šťastný. Bez rumu, bez tohohle stereotypu. Jen sedím a popíjím rum, ani nevím proč. Ani si už nepamatuji své jméno.“ Opilec se zadíval na Apolenu a pokračoval. „Je to utrpení. Kdyby se nestalo to, co se stalo, byl bych šťastný a nejen to.“

„Co se stalo?“ zeptala se Apolena.

Opilec se zhluboka nadechl a odpověděl. „Má žena. Byla překrásná a já jí miloval, jako nikoho jiného. Ze začátku byla hodná a přátelská. A hlavně byla velký snílek. Už ani nevím, co byl přímo její sen, ale vyplnil se jí. Jenže postupem času začínala být zlá a sobecká, a to nejen na své přátele, ale i na mě. I tak jsem jí miloval, ze všeho nejvíc na světě. Ale jeden den se vše změnilo. Volali mi z nemocnice, že má žena se přiotrávila. I hned jsem za ní jel, nejrychleji, jak to jen šlo. Když jsem jí uviděl, jak leží na lůžku, měl jsem strach. Doktor mi však pak k ní stvořil určitou nenávist. Má žena se stala vrahem. Přiotrávila se, aby zabila naše nenarozené dítě. Byla těhotná! Celou tu dobu! Ona si však vybrala svůj sen, než rodinu. Mohl to být syn. Náš syn. A ona ho zabila. Od té doby jsem mou ženu nemiloval, ale kdykoliv jsem navrhl rozvod, začala brečet. Pochopil jsem, že jí jde o zázemí a majetek. Po dlouhé době onemocněla. Už nemohla dál dělat své vysněné povolání. Musela být doma a já se o ní musel starat. Rozbila všechny hodiny i hrací skříňku, co jsem jí vlastnoručně vyrobil. Už si nepamatoval nic. Ani mě, ani svůj život. A tak jsem jednoho dne udělal strašnou věc.“ Opilcovi začaly téct slzy z očí a Apolenu mu podala kapesník, co dostala od Baletky. „Co jste udělal, pane?“ zeptala se pomalu Apolena. Opilec se nadechl a odpověděl. „Zabil jsem jí. Otrávil jsem jí. Svedl jsem to na to, že se nevědomky otrávila sama. Chtěl jsem jí ušetřit toho trápení. Miloval jsem jí. Na jejím pohřbu jsem byl jen já a kněz. Nikdo jiný. Poté jsem opustil všechny a všechno. A piju, padám do vody, jako bych to zažíval snad pořád do kola a do kola.“

Apolena byla v šoku, jakoby to všechno, co Opilec vyprávěl, někdy zažila, ale nevěděla kdy. Byl to ten samý pocit, který několikrát již zažila. V hlavě jí projely věty, které do té chvíle slyšela. Rybář: „I když rozbiješ tucet hodinek, čas jde stále dál.“, Elegantní muž: „Já a jen já jsem tady ten důležitý a nikdo, ani můj nejbližší, nemá právo na to, co si mohu dovolit já.“, Lovec: „ To je jméno toho stvoření, Erik.“,

Baletka: „JÁ JSEM JEN JEDNA!“ a nyní Opilec se svým dlouhým příběhem. To vše se spojilo a vytvořilo v Apoleně nepříjemný pocit.

Opilec si utřel slzy a podal kapesník zpět Apoleně.

Apolena se však na Opilce usmála a řekla. „Nechte si ho. Potřebujete ho víc, než já.“ „Děkuji vám Apoleno! Za vaší ochotu si mě vyslechnout, a také za ten kapesník, vám také něco dám.“ odpověděl Opilec. V pravé ruce sevřel láhev a vší silou s ní praštil o kámen, o který se opíral. Láhev se roztříštila na několik střepů. Mezi těmi střepy byla na zemi i malá zlatá destička. Opilec jí sebral a podal jí Apoleně. Bylo to malé zrcátko. Apolena si jej prohlížela a podívala se zpět na Opilce. „Děkuji.“ řekla Apolena.

„Já děkuji. Ještě Vám dám radu. Jděte stále rovně po pláži.“ odpověděl Opilec a rozešel se k vodě.

Apolena vstala a vydala se dál po pláži. Uslyšela šplouchnutí, pak kroky, opět šplouchnutí, pak kroky. Apolena se otočila a zavolala na Opilce. „Na shledanou!“ Neodpověděl. Apolena se tak otočila zpět a šla dál. Po dlouhé době se Apolena otočila, aby uviděla Opilce. Nikoho však neviděla. Dokonce ani ten kámen. Apolena byla opět v šoku, avšak po chvíli stání na místě se otočila a šla dál. K Fontáně.